VAT TEATER

KUURATSANIKUD

Autor: **Charles Meadow**

Lavastaja: **Karl Koppelmaa**

Kunstnik: **Illimar Vihmar**

Valguskunstnikud: **Sander Põllu**

Villu Liivla

Osades: **Sander Roosimägi**

Karmo Nigula
(Eesti Draamateater)

Theodor Tabor

Meelis Põdersoo

Hääl: **Lauli Koppelmaa**
(Ugala Teater)

I don’t belive in going deep into your inner self
Sorry to be brutal... If [illegible] go deep into it, you
find deep shit there, [illegible]laim

Mis meil küll arus oli? See on küsimus, mis ikka tagantjärele kerkib esile. Ja kuidas siis nüüd sellele küsimusele vastata? Üks võimalus on võtta ette sisekaemuslik rännak, sonkida enda (ja teiste) hingesoppides ja proovida ennast (ja teisi) muuta, tervendada või murda – saada teadlikuks oma tumedatest kalduvustest ja siis hakata kinni kruttima neid loksuvaid kruvisid, et need kalduvused vähemalt mõneks ajaks välja ei pääseks. Kes arvab, et pahede vastu võidelda otseselt ei saa, tema üritab leida ja arendada oma vooruseid. Kas omapäi, juutuuberi, professionaali või nt. Jungi või ka ajakohasemat psühholoogia- või eneseabialast kirjandust lugenud sõbra abiga – nõu saab kogu aeg ja igalt poolt, aga abi justkui mitte kuskilt.

Vaevalt, et viimasel ajal noortele inimestele antavate nõuannete seast on kadunud soovitus – lihtsalt ole sina ise. Olgu see siis (üli)kooli sisseastumisel, esimestel tööintervjuudel või ka romantilistel kohtingutel. (Miks see on kohutav soovitus, saab pikemalt kava lõpus olevast videost.) Vaevalt, et kadunud on seal kuskil kahe kõrva vahel kumisev lause – kelle elu ma siis elan? – kui inimene on sunnitud võtma vastu selliseid näiliselt elukulgu kujundavaid otsuseid, mida ta vastu võtta ei taha. Ja kui sellised otsuseid on võetud vastu juba mitmeid, ei ole kaugel ka küsimus – kes ma üldse olen? Ja püüdes vastata sellele küsimusele võib avastada, et ennast enam ära ei tunnegi. Aga sellele šokile järgnev eneseotsing võib viia veel suurema enda ära kaotamiseni. Jah, mingi uus tõeline ise suudetakse küll luua, aga vaevalt, et selles loomingus on midagi originaalset. Hipidel on pikad juuksed, punkaritel nahk ja needid – igasugune institutsioonivastane protestiliikumine muutub ise ühel hetkel (ja päris kiiresti) institutsiooniks. Vähemalt visuaalses mõttes. See on osa millestki, mida nimetatakse autentsuse paradoksiks. Kokkuvõttes seisab inimene äärmiselt tüütu nn *first world problem'i* ees – kui inimene ei taha olla see, kes teised tahavad, et ta oleks, aga ise ta ka ennast luua ei suuda. Samas ei tahaks öelda, et Zižekil on õigus – on vaja mingit muud lahendust, kuigi iga lahendus tundub absurdne. Meie ei ole nõuandjad. Me ei ole ka abistajad. Aga maskidest midagi me, teatriinimesed, ju teame.

Charles Meadow

Charles Meadow sündis siia ilma siis, kui teda vaja ei olnud. Charles Meadow’l ei ole vanemaid.

Kui kellelegi on vaja, et Charles Meadow on tõsiseltvõetav, siis ta on tõsiseltvõetav. Kui kellelegi on vaja, et Charles Meadow on naeruväärne, siis ta on naeru-väärne. Charles Meadow ei küsi, kelle elu ta elab, sest sõltumata sellest, kas ta saab või ei saa, mida ta ise tahab või teeb või ei tee, mida keegi teine tahab, et ta teeb – on see ikka ja alati tema elu. Charles Meadow on oma saadud ja mitte-saadud ning tehtud ja mitte-tehtud asjade ja tegude summa.

Charles Meadow häbeneb üht-teist ja ta eelistab neist asjadest mitte rääkida, sest rääkimine = mõtlemine – Charles eelistab neist asjadest mitte mõelda.

Charles Meadow on ühe-teise üle ka uhke ja ta eelistab rääkida neist asjust, sest rääkimine = mõtlemine – Charles eelistab neist asjadest mõelda.

Charles Meadow mõtleb rohkem teistest inimestest kui endast, teades, et teised inimesed mõtlevad temast palju vähem, kui ta arvab, et nad tast mõtlevad. Charles Meadow on egomaniakk, aga ta ei ole egotsentriline. Charles Meadow on individualist – elagu igaüks nii nagu tahab, aga Charles teab, et kõige ägedamad asjad siin elus juhtuvad siis, kui tahate ühiselt midagi koos kellegi teisega. Charles Meadow tahaks elada nii nagu tema tahab, aga ometi Charles unistab sellest, et tal oleks esivanemad, kellelt mitte isegi nõu küsida, vaid kes ütleksid – tee nüüd niimoodi – ja tema teeb. Charles Meadow tahab, et mõnikord ta lapsed ka tema sõna kuulaksid.

Charles Meadow lahkub siit ilmast siis, kui teda enam kellelegi tarvis ei ole.

Lavastuses on kasutatud Anna von Hausswolffi muusikat.

I see it coming closer now
I see it very clear
The tree, the spring, the history
The spirits that are there

I see it coming closer now
The picture of a place
I see myself inside the house
I'm covering my face

Anna von Hausswolff *Evocation*

The dream I see before my eyes
Goodbye

Anna von Hausswolff *Goodbye*

The Importance Of Being Inauthentic: Mark Bowden at TEDxToronto

Kavalehe koostas: **Karl Koppelmaa**
Kavalehe kujundas: **Joosep Maripuu**
Fotod: **Rasmus Järvesaar**

VAT Teater

teatrijuht: **Tiina Rebane**
kunstiline juht: **Aare Toikka**
näitlejad: **Margo Teder, Tanel Saar, Meelis Põdersoo, Karolin Jürise**
dramaturg: **Karl Koppelmaa**
müügi- ja reklaamijuht: **Eva Naruskberg**
korraldus- ja kommunikatsioonijuht: **Rasmus Järvesaar**
haridustegevuste juht: **Piret Soosaar-Maiberg**
lavastusala juht: **Johanna Allemann**
tehnikajuht: **Sander Põllu**
tehnikud: **Terje Kagovere ja Martin Koldits**
lavameister-bussijuht: **Raul Õitspuu**

www.vatteater.ee
Leia meid Facebookist, Instagramist ja tiktokist!
PuudutaVAT Teatrit!

VAT TEATER